

VAINAJIEN AUTTAJISTA

RR helmikuu 1969 nro 2

Viime vuosina on ollut huomattavissa paljon liikettä henkimaailmassa, mikä johtuu sellaisten vainajien suuresta tulvasta, jotka äkillisen kuoleman tempaisemina ovat joutuneet suuren meren toiselle rannalle. Näiden vainajien opettamisessa ja ohjaamisessa on paljon työtä ollut niillä, jotka aikaisemmin kuolleina ovat kotiutuneet henkimaailman elämään ja liittyneet ns. auttajien joukkoon, johon kuten tunnettu, kuuluu eräitä sielullisesti kehittyneitä eläviäkin ihmisiä „öisillä rekillään”.

Nämä auttajat ovat muodostaneet kouluja ja seuroja, joissa uusia tulokkaita on sekä lohdutettu että opetettu. He ovat perustaneet 'sairaaloita' ja 'virkistyskoteja' sekä ihmis- että eläinvainajia varten. Sodassa kaatuneet ja esimerkiksi räjähdyksissä surmansa saaneet ovat tarvinneet erityistä hoivaa henkielämässänsä ensi aikoina. Vasta kuoleman iskusta toivuttuaan he ovat – ihmisvainajat – olleet vastaanottavaisia henkisille opetuksille. Sangen monet ovat kyllä itsepintaisesti tahtoneet pysyä kiinni maallisissa käsityksissään, ovat yhä tahtoneet jatkaa taistelua ja sotimista; ovat olleet täynnä vihaa ja kostonhalua, mutta monet, monet ovat myös heti osoittaneet oikean luontonsa olevan rauhan ja rakkauden puolella. Suomessa esimerkiksi viimevuotisen kapinan jälkeen lukuisat kaatuneet ja murhatut tahtoivat yhä pysyä „värissään”, mutta sangen monet – olkoon tämä sanottu „punaisten” kunniaksi – olivat täynnä katumusta ja surua ja pahoittelivat etenkin sitä, että olivat unohtaneet Jumalan ja heittäneet uskonsa ikuiseen elämään. Näiden niin sanoakseni valistuneempien vainajien myötävaikutuksella onkin saatu aikaan suuri heräymys henkimaailmassa. Nyt voidaan jotakuinkin yleispätevävä seikkana väittää, että tuonelan asukkaat seisovat yhtenä miehenä rauhanaatteen, kansojen liiton, luokkien yhteisymmärryksen ja ihmisten veljeyden puolella.

Huomattava on viime vuosina myös ollut vainajien harras pyrkimys päästä yhteyteen fyysisesti elävien kanssa. Tämä halu yhä jatkuu ja sitäkin varten on henkimaailmassa järjestäytytty liittoihin ja etsitty sopivia johtajia. Nämä taas puolestaan ovat hakeneet mediuimeiksi eli välittäjiksi sopiva henkilöitä elävien joukosta. Sentähden onkin spiritistinen seurustelu manalan asukkaiden kanssa viime aikoina vilkastunut kaikissa maissa. En erehdy, jos väitän, että Suomessakin on viime aikoina sattunut paljon kiintoisia tapauksia, jolloin todistettavasti joku vainaja on antanut mediumin välityksellä itsestään tietoa. Vaikka en suinkaan normaaliaikoina ole spiritistisen kokeilun puoltaja – kaikista vähimmin, kun se tapahtuu alhaisista motiiveista, kuten uteliaisuudesta, persoonallisten etujen toivossa tms., – en saata kieltää, että siitäkin on tällaisina aikoina ollut hyötyä, koska se on tyydyttänyt todellista tarvetta vainajien puolelta ja koska elävät, jos he vähänkin ovat asemaansa ja velvollisuuksiaan ymmärtäneet, ovat saattaneet sekä lohduttaa että neuvoa äsken kuolleita ja vielä ymmällään olevia ihmisiä.

Tietäjä, helmikuu 1919